

ROMANCE

TENTATIA MEA'

SERIA KINGSTON LANE

TL SWAN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

— T L S W A N —

TENTATIA ' MEA

S E R I A K I N G S T O N L A N E

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

Juliet

— NU VREI SĂ TE CALMEZI? ZICE CHLOE.

Of? Mă uit în jurul sălii uriașe de bal.

— De ce te-am lăsat să mă convingi să vin aici? Mă simt complet pe dinafară.

— Pentru că te-am mituit, de-aia. Nu te mai plânge, că arăți super!

— Adevărat, și o să plătești pentru asta. Săptămâna viitoare, luăm cina oriunde vreau eu, mai știi?

— McDonald's sună bine.

— Zgârcito!

Chloe e cea mai bună prietenă a mea și are talentul magic de-a mă convinge să fac lucruri de care n-am chef.

— Adu-mi aminte: de ce suntem aici, totuși? o întreb.

— Pentru că vreau să am raporturi sexuale cu doctorul Grayson, șoptește ea, aranjându-și sânii în rochie. Dar știi asta deja.

Pufnesc în râs.

— Credeam că vrei doar să i-o tragi.

— Și asta.

Lui Chloe i s-au aprins călcâiele după un doctor de la spitalul nostru. Problema e că la fel se întâmplă cu majoritatea femeilor, iar el nici nu știe cine suntem.

— Cine-i parașuta aia cu care vorbește?

Mă uit la roșcata superbă care stă la taclale cu dr. Grayson.

— Nu știu, dar e bombă.

— Aș putea s-o bat.

— Fără probleme.

Seara asta e un eveniment plin de strălucire, cu licitații și concursuri de cultură generală cu vedete. Și, deși mi-ar plăcea să spun că mă interesează scopul caritabil, ar fi o minciună oribilă. Locul ăsta nu e pentru mine, dar trebuie să recunosc că *ceva* mi-a atras atenția: un străin din cealaltă parte a sălii.

L-am remarcat din clipa în care am intrat. Poartă un costum negru, râde și vorbește cu un grup de oameni. Are părul șaten-închis, ușor ondulat, maxilarul pătrat și cele mai mari gropițe când zâmbește.

— Mă duc să mai iau ceva de băut. La fel ca înainte? întreabă Chloe.

— Da, te rog!

O urmăresc cum se îndreaptă spre bar, apoi îmi las privirea să alunece din nou spre el. E foarte înalt, poate 1,90. Umeri lați, bine făcut, dar e ceva în felul în care vorbește cu prietenii lui. E plin de viață, râde, iar ei îl sorb din priviri fiindcă le captează toată atenția.

Mă uit în jur la sala decorată superb. N-am mai fost niciodată la un eveniment de genul ăsta. E o strângere de fonduri pentru Secția de cercetare pediatrică a spitalului unde lucrez. Asistentele nu sunt invitate, de obicei, la astfel de evenimente, dar m-am împrietenit cu un doctor care ne-a invitat pe mine și pe Chloe. Ridic ochii din nou către străinul cel sexy și, pentru prima dată, privirile ni se întâlnesc. Ne uităm unul la altul o secundă mai mult decât ar fi normal, apoi, de parcă ar fi intrigat, își ridică bărbia ușor spre cer în timp ce ia o gură din băutura lui

arămie. Chiar și felul în care ține paharul e sexy. Stă cu picioarele depărtate și spatele drept, iar siguranța de sine i se scurge prin toți porii. Îmi întorc repede privirea, rușinată că m-a prins cum mă holbez. Probabil că soția lui e pe undeva, prin apropiere.

Mă prefac că mă uit prin sală și apoi arunc din nou o privire. Dr. Grayson se apropie de el și cei doi încep să vorbească de parcă ar fi vechi prieteni, râzând și gesticulând.

Îmi mușc buza de jos ca să-mi ascund zâmbetul. Deci se cunosc.

Ar putea fi o întâlnire dublă ruptă din rai.

Chloe se întoarce cu băuturile.

— Tocmai am văzut-o pe Helen la bar. Ți-o mai amintești?

— Nu prea, răspund eu, fără măcar să-mi bat capul.

— Ba da, îți amintești, a lucrat la secția noastră acum câțiva ani.

Și continuă cu o poveste lungă și obositoare. Dar abia dacă o aud, pentru că mi-am pierdut concentrarea. Îi simt privirea pe piele și știu că mă urmărește.

În următoarele două ore, povestea se repetă.

De fiecare dată când mă uit, așa, din întâmplare, e cu ochii pe mine. Și partea ciudată e că, atunci când îl prind, nu se întoarce. Îmi susține privirea, ca o provocare tăcută, de parcă m-ar împinge să fac ceva... doar că nu știu exact ce.

O privire poate să-ți dea fiori? Pentru că, pe cuvânt, a lui chiar îmi dă.

Nici nu pot să-i spun ceva lui Chloe, fiindcă motivul pentru care suntem aici – nesimțitul de dr. Grayson – nici măcar n-a băgat-o în seamă.

— O să vorbească cu toate femeile de-aici, la rând? șoptește Chloe enervată, cu ochii ațintiți asupra lui. Sunt aici, mai știi? Nu mi-ai zis niciun cuvânt până acum, idiotule!

— Serios, zic și eu, privind un moment la dr. Grayson. Care ziceai că e prenumele lui?

— Blake.

— Blake Grayson, repet, strâmbând din buze. Și numele e sexy.

— Și nu e doar numele, spune Chloe, măsurându-l din priviri. Ar fi bun rău la pat.

— Și de unde știi tu asta?

— Uită-te la el, cum să nu fie? Ar putea doar să stea gol, la capătul patului, și aș avea orgasm pe loc.

— Corect! îi răspund cu un chicotit.

Dr. Grayson arată mai degrabă a model decât a doctor – părșaten-deschis, maxilar proeminent și e tonifiat și plin de mușchi.

— Și mai e și pediatru, oftează ea visătoare.

— Aia chiar e lovitura finală! recunosc.

Îmi întorc iar privirea spre străinul sexy și, bineînțeles, mă fixează din nou. Mi se strânge stomacul. Simt aerul dintre noi încărcat, iar tensiunea sexuală e atât de densă, că ai putea s-o tai cu cuțitul.

Omul ăsta e tentația întruchipată!

— Doamne, ai milă! șoptește Chloe.

— Ce e?

— L-ai văzut pe prietenul doctorului Grayson?

Dacă l-am văzut? Nu-mi pot lua ochii de la el.

— Cine? mă prefac că nu știu.

— Futu-i! șoptește Chloe cu ochii măriți, uitându-se peste umărul meu. Vine spre noi!

— Cine?

— Zeul.

— Care zeu? întreb și casc ochii.

— Comportă-te normal!

— Poftim?

— Doamnelor, spune o voce gravă, ușor răgușită, din spaatele meu.

Ab, la naiba!

Mă întorc și dau nas în nas cu niște ochi întunecați și pătrunzători.

Da... arată și mai bine de aproape!

— Bună! chițâi eu.

Ce naiba a fost vocea asta de șoricel?

— Adică, bună! repet cu o voce mai groasă.

Chloe rânjește.

— Bună!

— Nu cred că ne-am cunoscut, spune el și întinde mâna.

Henley James.

Henley James.

— Chloe Willcox, răspunde Chloe cu un zâmbet și dă mâna cu el.

Tipul își întoarce atenția spre mine și îl privesc, fără să pot scoate un cuvânt.

— Și tu ești...? zice, ridicând o sprânceană.

— Juliet, îi spun, schițând un zâmbet timid.

Îmi ia mâna și mi-o strânge. Cu degetul mare, îmi atinge ușor dosul palmei, fără să-și ia ochii din ai mei.

O...

— Juliet și mai cum? mă întreabă, zâmbind lent și provocator, pentru că știe foarte bine ce efect are asupra hormonilor mei lipsiți de afecțiune.

Înghit în sec.

— Drinkwater¹.

— Chiar așa? răspunde imediat, cu ochii tot ațintiți asupra alor mei.

— Poftim...? mă încrunt, nedumerită.

— Chiar bei apă?

— Da, beau! zic și scot un râs fals, care sună a copil de șase ani.

Ajutor!

OK... *Ce naiba? Te rog, du-te de aici! Ești prea frumos ca să-mi mai funcționeze creierul.*

— Ai vrea să ieși cu mine, Juliet? mă întreabă.

¹ „A bea apă” în eng. în orig. (n. tr.).

Îmi arunc privirea spre Chloe, apoi înapoi la el. *Am auzit bine? Ce?*

— Ei bine? zice el, așteptând.

— Hm...

Iau o gură de șampanie.

— Adică... la o întâlnire?

Ochii jucăuși i se luminează.

— Da, la o întâlnire.

— O, hm...

Răspunde, proasto!

— OK!

Îmi oferă din nou zâmbetul ăla sexy.

— Să zicem... vineri seara?

Un zâmbet tâmp mi se strecoară pe față, însă îl înăbuș repede.

Comportă-te normal!

— Trebuie să-mi verific programul! răspund.

Râde scurt, de parcă știe exact ce joc fac.

— Sigur!

Scoate o carte de vizită și mi-o întinde.

— Sună-mă!

Apoi, fără niciun avertisment, se apropie și mă sărută pe obraz. Buzele lui rămân o fracțiune de secundă în plus pe pielea mea, iar parfumul lui îmi învăluie simțurile. Apoi se întoarce calm și traversează sala înapoi spre prietenii lui.

Eu și Chloe rămânem uitându-ne după el, șocate.

— Să-mi. Fut. Una, șoptește Chloe. Tocmai s-a întâmplat asta?

Mă uit în jos la cartea lui de vizită.

HENLEY JAMES

INGINERIE

044 289 0777

— E inginer, șoptesc.

— Cui naiba îi pasă? M-aș culca cu el și dacă ar fi vagabond.

Râd și mă întorc cu spatele spre el, să nu par prea interesată.
Chloe ciocnește paharul cu al meu și îmi face cu ochiul.

— Bravo ție!

E joi seara. Sunt pe canapea și trebuie să-mi revin. Am fost agitată toată săptămâna. Îmi rod o unghie și mă holbez la cartea lui de vizită.

— Sună-l odată! zice Chloe. Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla?

— Ar putea fi un dobitoc.

— Ascultă-mă bine, zice ea foarte serioasă. E al naibii de frumos. Și bărbații frumoși sunt o specie pe cale de dispariție, practic inexistenți. Așa că, dacă dai peste unul, îl apuci bine cu ambele mâini. Ca să nu mai zic că el ți-a propus o întâlnire și ți-a dat cartea lui de vizită. Vrea să-l suni. Nu e ca și cum ai fi vreo tipă oarecare de pe stradă.

— Ai dreptate!

— Deci planul e așa: îl suni, vă îndrăgostiți nebunește și apoi mă combini și pe mine cu prietenul lui, dr. Grayson.

Îmi dau ochii peste cap.

— Sună foarte simplu când o spui așa.

Îmi întinde telefonul.

— Doar sună-l, naibii!

— Exagerez complet toată treaba asta, nu?

— Da, exagerezi!

Formez numărul lui, dar închid imediat.

La naiba!

OK, ce trebuia să zic?

— Doamne, mă omori! zice Chloe, exasperată.

Pentru a zecea oară, îmi repet scenariul în cap: fii relaxată... concisă... stabilește întâlnirea. Fără emoții. Cui îi pasă dacă nu iese nimic? Oricum, probabil e doar un nesimțit.

Bun!

Îi formează din nou numărul și îmi țin respirația în timp ce sună.

— Alo? răspunde o voce de femeie.

Fac ochii mari. Cine naiba e asta?

— Ăăă..., ezit.

E cumva iubita lui?

— Acesta este telefonul lui Henley James, spune ea cu un ton superficial. Sunt asistenta lui, Jenny.

— O! exclam ușurată. Pot să vorbesc cu Henley, vă rog?

— Nu este disponibil momentan. Pot să întreb cine îl caută?

Ochii mi se măresc din nou. E o capcană? Poate că are o iubită, iar asta e o farsă ca să-l prindă și să-mi vină de hac.

— Hm...

Ezit, încercând să-mi pun gândurile în ordine. Mă uit panicată la Chloe.

— Sunt Juliet.

— Juliet Drinkwater? mă întreabă.

— Da! răspund încruntată.

De unde îmi știe numele?

— Așa este.

— Juliet, Henley a fost nevoit să plece pe neașteptate într-o deplasare în străinătate, pentru o inspecție pe șantier. Dar mi-a lăsat instrucțiuni în caz că vei suna.

Poftim?

— O! exclam, surprinsă.

— Da, din păcate nu se va întoarce până vineri, dar mi-a spus să stabilesc o cină pentru vineri seară.

Cum?!

Foarte ciudat.

— Ăă... sigur! zic, ridicând din umeri.

— E OK la 19.30?

— Da!

— Îmi poți da adresa ta, ca să vină Henley să te ia?

Ciudat rău! Nu-i dau adresa mea unei femei necunoscute. Poate e nevasta lui psihopată care fierbe iepuri.

— Prefer să ne întâlnim acolo.

— Ești sigură?

— Sigură.

— OK, am făcut rezervare la Monsieur, pe Riley, la 19.30.

— Deja ai făcut-o?

— Știam că o să suni, zice ea cu un strop de sarcasm în voce.

Îmi dau ochii peste cap. *Normal că știi.*

— OK, mulțumesc!

— La revedere, Juliet!

— La revedere!

Închid telefonul și mă uit la Chloe, șocată.

— Vineri seară, 19.30.

— Bum, în puii mei! râde Chloe. Așa se face!

La ora 19.10, vineri seara, cobor din Uber cu un pas ușor și încrezător.

Am ajuns mai devreme, știu, dar vreau să fiu acolo înaintea lui, ca să-l văd cum intră, nu invers. Sunt deja destul de agitată.

Port o rochie neagră, sexy, fără bretele, mulată, cu pantofi noi cu toc; ba chiar mi-am făcut și o coafură la salon azi.

Am un sentiment bun în legătură cu seara asta... Tipul era frumos și foarte amabil. Adică i-a spus asistentei lui despre mine, chiar dacă a plecat din țară. Sună de parcă e la fel de interesat ca mine.

Merg pe stradă și văd firma aurie elegantă:

MONSIEUR

Uau, ce loc pentru o primă întâlnire!

Mi-am dorit să vin aici de o grămadă de timp. E un loc legendar. Am încercat să prind o rezervare, dar e mereu ocupat cu luni înainte.

Împing ușile grele și intru. Chelnerul de la recepție îmi zâmbeste.

— Bună seara! Cu ce vă pot ajuta?

— Bună seara, am o rezervare pentru ora 19.30, spun, zâmbind timid, în timp ce mă uit în jur.

Uau, locul ăsta e superb! Mobilier franțuzesc, picturi mari și superbe pe pereți. Veioze cu lumină caldă peste tot.

— Pe ce nume? întreabă el.

Ăă...

Ridic din umeri, nesigură.

— Henley James?

— Da, bineînțeles, poftiți! îmi zâmbeste. Masa dumneavoastră e pe aici.

Mă conduce printr-un hol, apoi ieșim într-o altă zonă, coborâm câteva trepte și ajungem într-o curte cocheta, în aer liber. Atmosfera e diferită aici, mai jucăușă și mai intimă.

Se aude muzică, iar în aer plutește murmur de voci vesele. Pereții de cărămidă sunt pictați cu fresce colorate. Văd ghi-vece uriașe din teracotă, plante peste tot și ghirlande luminoase atârinate deasupra, ca un acoperiș.

Uau, a nimerit perfect cu locația!

Se pricepe – întâlnirea asta e deja de nota 10.

Și apoi îl văd... iar stomacul mi se răsucesce. E așezat la o masă de două persoane, într-un colț, și așteaptă.

Și el a venit devreme.

Aveam o mică bănuială că toată treaba asta e o farsă elaborată. Se uită în sus și, când privirile ni se întâlnesc, se ridică imediat în picioare ca să mă întâmpine.

Poartă un sacou sport și pantaloni, cămașă neagră, cu nasturele de sus descheiat. I se vede puțin din piept.

— Bună! mă salută, zâmbind, și mă sărută pe obraz. Arăți minunat!

O, miroase atât de bine!

— Bună! spun, topită complet.

Îmi trage scaunul, iar eu mă așez.

— Mulțumesc!

Sigur sunt roșie toată.

OK, retrag ce-am zis: întâlnirea asta e de nota 20.

Îmi mușc buzele și aranjez tacâmurile pe masă, cu inima bătând haotic. E ridicol cât de neliniștită sunt!

Se așază înapoi pe scaunul lui.

— Deci...

— Deci..., spun și eu cu un zâmbet.

— Pot să vă aduc ceva de băut? întreabă chelnerița.

Tequila, fată... pe toată!

Ridic meniul de băuturi. *Repede, alege ceva!*

— Dumneavoastră, domnule? îl întreabă pe el.

— O să iau ce ia și ea, răspunde cu vocea lui adâncă și sexy.

— Desigur, zice chelnerița, zâmbind.

O... câtă presiune!

— Îți place margarita? îl întreb timid.

— O ador! răspunde și mă privește fix în ochi, mușcându-și buza de jos ca să-și ascundă zâmbetul.

— O să iau o margarita, vă rog, îi spun.

— Cum o doriți?

— Amestecată și cu sare.

— Faceți două! zice Henley.

Chelnerița pleacă, iar ochii ni se întâlnesc.

— Îți place cu adevărat margarita sau doar joci rolul bărbatului șarmant?

Ochii îi lucesc de amuzament.

— Încerc să fiu șarmant, dar chiar îmi place margarita. Deci ai făcut o alegere bună.

— O! zic, zâmbind tâmp.

— Cum mă descurc?

— Cu șarmul?

— Da!

— De-a dreptul încântător.

Râde, și mă face și pe mine să râd.

— Sincer să fiu, am avut emoții să vin aici în seara asta, spune el, zâmbind.

— Tu? râd cu neîncredere.

— Da, eu, răspunde cu același ton. De ce ți se pare așa ciudat?

Pentru că arăți cum arăți.

— Nu pari genul de om care se emoționează, răspund relaxată. *Eu* aveam emoții să vin... dar...

Vocea mi se stinge înainte să spun mai mult.

— Dar ce? întreabă el, zâmbind.

— Dar nu prea ies la întâlniri, așa că...

Ridic din umeri.

Fruntea i se încruntă ușor.

— Nu prea ieși la întâlniri?

— Nu!

— De ce nu?

— Pentru că bărbații sunt niște idioți.

Râde scurt.

— Asta așa e!

Mă uit în jur, la decor.

— Totuși, trebuie să recunosc: locul ăsta de întâlnire merită un zece.

— Da, spune Henley, e drăguț, nu-i așa?

Se uită și el în jur.

— Vii des pe aici? îl întreb.

— E prima dată.

Dau din cap, simțindu-mă brusc puțin intimidată.

— Nici eu nu ies des la întâlniri, adaugă el.

— Nu?

— Nu!

— De ce?

Ridică din umeri.

— Nu știu... Prea multă bătaie de cap.

— Pofțiți, zice chelnerița, punând băuturile pe masă și întrerupându-ne.

— Mulțumim!

Pleacă, iar noi luăm paharele. Îl ridic pe al meu pentru un toast, iar el îl ciocnește ușor cu al lui și așteaptă.

— Pentru bățiile de cap ușor de suportat, zic.

Îmi oferă zâmbetul ăla sexy.

— Eu n-am zis că va fi ușor.

Aerul dintre noi se electrizează.

— Mie îmi plac obstacolele, zic, mai curajoasă acum.

— Ceva îmi spune că întâlnirea asta o să fie orice, numai o bătaie de cap, nu.

— Până mâine, când mă transform într-o psihopată.

Își dă capul pe spate și izbucnește în râs, iar eu zâmbesc tâmp peste masă.

Îi place umorul meu.

O mulțime de margarita și multe râsete mai târziu.

Restaurantul s-a golit. E liniște și doar conversația noastră curge cu ușurință.

Henley James e amuzant și fermecător, ca să nu mai spun absolut superb. Mă trezesc ascultându-l ca hipnotizată.

— Deci...

Se lasă pe spate, prefăcându-se serios.

— Cum ai evalua întâlnirea noastră până acum?

— Până acum?

Zâmbește ștrengărește în timp ce-și ridică paharul.

Mijesc ochii, prefăcându-mă că mă gândesc serios.

— Până acum... Un doi.

— Un doi?

Face ochii mari, teatral.

— Întâlnirea asta nu e de nota doi!

— Știu, râd eu. E de 10.

Îmi aruncă privirea aia pe care o stăpânește perfect.

— 20.

— 20? repet și ridic sprâncenele, uimită.

De parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Scor mare.

Își învâрте paharul pe masă.

— Cred că e cea mai bună primă întâlnire din viața mea.

Ultima ta primă întâlnire.

— Și ce o face atât de bună? zic, jucându-mă cu el.

— Păi... peisajul.

Arată spre mine.

Râd și ling sarea de pe marginea paharului.

— Ăsta, zice el, arătând spre mine, cu limba încă afară. ăsta e un moment de top. De fiecare dată când faci asta, o simt în vintre.

Râd în hohote, și el la fel.

— În vintre sau în părțile de jos? îl întreb, răsând.

— În ambele.

Râdem din nou. Sunt sigură că personalul restaurantului ne urăște deja – nimic nu e *atât* de amuzant.

— Îmi place că ești reținută, zice el.

Îmi arunc părul peste umăr și clipesc teatral.

— Obsesia ta cu renovatul casei e puțin îngrijorătoare, totuși. Nu știi dacă aș avea încredere în tine cu un pistol de cuie.

Râd. *E atât de amuzant!*

— Îmi place că ești asistentă.

— Ai pierdut pe cineva? îl întreb.

— De ce spui asta?

— Ei bine... – ridic din umeri –, majoritatea celor care apreciază asistentele au petrecut mult timp prin spitale.

— Mama mea.

Atmosfera se schimbă și devenim serioși.

— Îmi pare rău! Recent?

— Nu! spune el și soarbe din pahar. Aveam 15 ani.

Îl privesc, fără să știu ce să spun.

Se uită în gol, peste terasa restaurantului, de parcă ar fi de-
parte cu gândul.

— A fost un moment catastrofal din viața mea.

O...

Întind mâna spre el peste masă, iar el și-o așază într-a mea.
Îi mângâi ușor degetele cu degetul mare.

— Ar fi foarte mândră de tine!

Ochii i se întâlnesc cu ai mei și își mușcă buza, iritat. Îmi
dau imediat seama că am spus prea mult.

— Dar a zis că ar fi bine să te redresezi, pentru că întâlnirea
asta scade grav spre nota doi.

Zâmbește în colțul gurii și ridică paharul.

— Serios?

— Da, replic și dau din cap, prefăcându-mă serioasă. A zis
că ar trebui să mă conduci la mașină și să mă săruți de noapte
bună dacă vrei să-ți mai salvezi scorul.

— A zis ea asta?

— Aha!

Zâmbesc în timp ce sorb din pahar, mândră de abilitățile
mele de flirt, combinat cu gestionarea crizelor.

Ne privim lung, iar între noi plutește o energie pe care
n-am mai simțit-o până acum.

— Pot să te văd și mâine-seară? mă întreabă.

— Da!

— Unde vrei să mergem?

— La cumpărături. Mă mulțumesc și cu atât.

Izbucnește în râs și iarăși hohotim amândoi.

— Îmi pare rău, dar închidem restaurantul, ne spune chel-
nerul, lăsând nota pe masă.

— Desigur!

Dau s-o iau, dar Henley o apucă primul.

— Eu plătesc.

— Nu, nu plătești. Împărțim.

— Taci!

— Nu!

— Poți plăti mâine-seară, propune el.

— Când mergem să fac cumpărăturile?

Râde din nou și o luăm de la capăt, iar chelnerul își dă ochii peste cap din colțul sălii.

— Gata, termină! zice Henley, încercând să pară serios în timp ce scoate portofelul. Chelnerul ne urăște.

— Pentru că suntem mai amuzanți decât el.

— Asta e adevărat! aprobă el. Chiar suntem.

Plătește nota și îmi ia mâna într-a lui. Un fior îmi urcă pe braț și, de parcă l-ar simți și el, mi-o duce la buze și îmi sărută dosul palmei, în timp ce ne privim în ochi.

Ce se întâmplă acum?

Ieșim pe ușa din față și, dintr-odată, simt din nou presiunea.

Să fiu fată cuminte sau să mergem acasă împreună?

— Ai venit cu mașina? îl întreb.

— Nu, cu Uberul.

— Și eu la fel.

Se uită în jos la mine și știu exact că are aceleași gânduri în cap. Să fie gentleman sau să mă trântască pe o bancă în parc și să-și facă de cap cu mine?

Eu votez pentru a doua opțiune.

— Taxi? întreabă.

— Sigur!

La naiba, a ales prima opțiune!

Gentleman.

Își trece brațul în jurul meu în timp ce mergem și mă trage mai aproape. Între noi e o familiaritate care pare naturală, ca și cum e cel mai firesc lucru din lume.

— M-am simțit foarte bine în seara asta! Îmi spune în timp ce pășim încet.

— Și eu! Îi răspund și zâmbesc tâmp. Deja sunt entuziasmată că mergem mâine la cumpărături.

Ajungem la o intersecție aglomerată și se oprește la semafor. Apoi se întoarce spre mine.

— Aici e momentul în care mă săruți? îl întreb.

— Nu știu, e?

Încuviințez, dând din cap.

— Probabil că da.

Chiar aici, în mijlocul agitației, îmi ia fața între mâini. Buzele lui le ating ușor pe ale mele, iar eu simt că plutesc. Ne mai sărutăm o dată. Și încă o dată. Și valul ăsta de perfecțiune ne lovește din plin.

Semaforul se schimbă. Lumea se grăbește... dar noi suntem blocați în clipa noastră. Nu e stângaci, cum ar trebui să fie primul sărut. E intim, cald și ceva mai mult.

Îmi zâmbește pe buze și mă trage mai aproape. Rămânem o clipă îmbrățișați.

— Henley...

— Da?

Mă sărută pe frunte.

— E cea mai bună primă întâlnire din viața mea.

— Până la următoarea.

Râd, iar el îmi face ștrengărește cu ochiul.

Îmi zboară fluturi prin stomac pentru că, la naiba, *asta chiar e ceva!*

Ajungem la stația de taxi, și bineînțeles, e unul deja acolo. Îmi deschide portiera din spate și mă sărută ușor, dându-mi părul după ureche.

— Te sun mâine!

— OK!

Îi zâmbesc timid și urc în mașină, iar el închide portiera.

Îi fac cu mâna, dar, înainte ca mașina să pornească, deschide brusc portiera și mă trage afară, de mână.

— Schimbare de plan: vii cu mine acasă.

— Poftim?!

Nu mai apuc să termin, pentru că mă sărută, iar cei care stau la coadă la taxi oftează și mormăie dezaprobat.

Cu buzele lipite și hormonii în aer, dăm buzna în apartamentul lui ca doi nebuni. Domnul James, politicianul de la întâlnirea de mai devreme, a rămas în restaurant.

Iar mie îmi place versiunea asta mai mult.

Tot drumul spre casă în Uber, și-a strecurat mâna pe sub rochia mea și se poate spune că suntem mai mult decât pregătiți.

— Scoate naibii rochia asta! îmi șoptește.

Se străduiește să-i desfacă fermoarul, care se agață, deși el îl trage mai tare.

Nerăbdarea lui mă face să chicotesc.

— Cine a zis că sunt o partidă sigură?

— Eu!

Îmi trage rochia în jos peste umeri și o aruncă într-o parte.

— Nu fac sex de la prima întâlnire.

Rânjesc când îmi pun mâinile în șolduri, prefăcându-mă indignată.

— Acum o să faci!

Atmosfera se schimbă când își plimbă ochii întunecați pe corpul meu. Deodată, mă simt emoționată.

Pentru că a fost cea mai grozavă noapte, la naiba! Și vreau să aibă un final și mai grozav, care să-i ia mințile.

Îmi pune mâna la gât, pășește în față și-și apropie buzele de urechea mea.

— O să-mi iei scula al naibii de bine, murmură.

Răsuflarea lui îmi gădilă urechea și-mi trimite fiori pe șira spinării.

— Ca o fată obraznică, așa cum îți dorești să fii.

Fac ochii mari. *Futu-i!*

Vorbește obscen... Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

Îmi strânge gâtul ca într-o menghină și îmi linge obrazul.

— Te-ai udat pentru mine, iubito?

Adrenalina și excitația îmi curg prin vene. Senzația mâinii lui mari în jurul gâtului e înfricoșătoare și euforică totodată. N-am mai fost niciodată cu un bărbat ca el.

E diferit într-o mie de feluri.

Respir sacadat și încerc să mă liniștesc destul cât să pot răspunde.

Își coboară dinții pe gâtul meu, zgâriind ușor pielea.

— Răspunde naibii la întrebare, Juliet!

Doamne!

Fermecătorul Henley James e plăcut, dar cel care mă strânge de gât e cu totul altceva.

— Da! scâncesc.

Se retrage puțin și mă privește în ochi.

— Da, ce?

— Da, domnule!

Satisfacția îi face ochii să strălucească.

— Bravo!

OK, ce naiba se întâmplă aici?

Mie nu-mi plac chestiile astea perverse cu dominatori și supuse, dar toate astea sunt incredibil de sexy.

Inima îmi bubuie cu putere și rămân nemișcată când îmi scoate sutienul. Își trece degetul mare peste sfârcuri și le privește. Se apleacă, îmi trage chiloții în jos și mă sărută acolo.

Mi se taie respirația.

Futu-i!

Apoi se ridică și se apropie din nou de fața mea.

— Nu te agita! murmură.

Mă sărută și limba îi alunecă peste a mea în timp ce-mi ține fața în mâini.

— N-am să te rănesc. Apoi, cu buzele în dreptul urechii:
Grav...

Închid ochii. *La dracu', la dracu', la dracu'!*

— Treci în pat, în patru labe!

Mă uit o clipă la el.

— Ești foarte autoritar.

— Și flămând.

Ochii îi scapără și *sunt* gata să-i ofer un ospăț, la naiba!

Urc pe pat și mă așez în genunchi.

— Sprijină-te pe coate.

— Tu nu te dezbraci? i-o întorc.

Pleosc!

Îmi trage o palmă la fund.

— Fii cuminte! mârâie la mine.

Dintr-un motiv bolnav și ciudat, disciplina asta îmi aprinde focul între picioare și înțeleg în același moment că... sunt gata să fac orice dorește.

Ce naiba se întâmplă aici?

Mă sprijin pe coate, iar el se oprește în spatele meu. Privirile ni se întâlnesc în oglindă când își scoate cămașa peste cap și apoi, cu mișcări lente, trage fermoarul și își împinge blugii în jos pe picioare. Observ corpul tonifiat și penisul care saltă liber. Înghit în sec.

OK... are ditamai scula!

Ochii îi coboară spre sexul meu și privesc în oglindă cum îmi desface buzele cu degetele și se mângâie de câteva ori. Ochii îi sunt întunecați și strălucesc de dorință.

Futu-i!

Se așază pe podea în spatele meu și începe să mă lingă fără să accepte un refuz.

Face mișcări adânci, adoratoare, de parcă aş fi o regină și el slujitorul meu, care stă în genunchi ca să-mi ofere plăcere.

O... Doamne sfinte... Orgasmul se apropie și încep să tremur.

Văd stele în fața ochilor.

Strâng cearșaful în pumni, încercând să rezist.

— O să...

— O să-ți dai drumul pe scula mea.

— Atunci grăbește naibii odată! îi cer.

Chicotește și e prima dată când îl întrezăresc pe partenerul jucăuș din seara asta. Își pune prezervativul.

Își înfașoară părul meu în jurul pumnului și mă ține nemișcată în timp ce vârful penisului gros mă pătrunde ușor. Înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Grăbește-te!

Se poziționează și alunecă încet înăuntru. Rămân fără aer și scâncesc cu zgomot.

O... e mare... și... mult prea talentat la treaba asta!

— Cum e?

Iese și intră ușor, ajutându-mi corpul să se adapteze.

Dau din cap, incapabilă să scot o propoziție coerentă.

— Răspunde-mi!

— E bine!

Închid ochii și încerc să mă obișnuiesc.

— Foarte bine!

Mirosul de aftershave, felul în care mă trage de păr și penisul care mă pătrunde adânc, încât nu-mi dă voie să respir.

E peste tot, ca într-o experiență senzuală 3D.

Se retrage de tot și intră iar. O face din nou – iese de tot și intră la loc.

Ce face?

— Sunt bine, îi spun.

— Asta decid eu.

— Nu-mi faci rău.

Mă strânge mai tare de șold și se izbește cu putere, lăsându-mă fără aer.

Au! OK, poate îmi face totuși puțin rău.

Pe urmă începe să mă călărească în forță, iar sunetul corpurilor care se lovesc unul de altul răsună prin cameră.

Încerc să mă țin, dar e greu când simți că ți-o trage un camion Mack.

Nu mai rezist și strig, cu fața în saltea.

— Futu-i! găfâie el. O, da, exact așa!

Zâmbesc când îl aud cum se destramă. Există vreun sunet mai sexy pe pământ?

Cu un șuierat printre dinți, rămâne înfipt adânc și ejaculează în mine. Simt zvâcnetul grăitor al penisului care se eliberează.

Sunt udă de transpirație și îl aud cum își trage sufletul în spatele meu.

Și apoi mă sărută pe fund.

— Al dracului de sexy! îmi șoptește pe piele.

Zâmbesc în saltea.

Sunt complet distrusă.

Pășește într-o lume a luxului, a dorinței și a iubirii prin intermediul acestui volum incendiar care deschide „Kingston Lane”, o nouă serie provocatoare și inteligentă semnată de T L Swan!

Prima dată când l-am văzut pe Henley James, am fost fascinată.

Focul care s-a aprins între noi nu semăna cu nimic din ce simțisem vreodată.

Costum impecabil și zâmbet cu gropițe. Era fermecător, superb, sofisticat și rafinat. Mi-a dat cartea lui de vizită și m-a rugat să-l sun.

Era un maestru în arta întâlnirilor; m-am pierdut de la primul lui zâmbet. Mi-ar plăcea să spun că întâlnirea noastră a fost un succes răsunător, dar nu așa au stat lucrurile. Nici pe departe.

Chiar în ziua aceea am decis că Henley James și cu mine vom fi de-a pururi dușmani de moarte și că nu mă voi mai gândi niciodată la el.

Trei ani mai târziu, mi-am cumpărat casa visurilor mele. Sunt extrem de entuziasmată să-mi cunosc vecinii – până când chiar ajung s-o fac.

O, nu! Care erau șansele?

El e! Încă singur, încă cel mai atrăgător bărbat în viață și încă enervant de sarcastic. Se plimbă nonșalant, purtând aproape nimic pe el, și refuză să tragă jaluzelele noaptea.

Nu-mi voi permite să mă gândesc la el, nu, cu niciun preț!
M-ar putea costa sănătatea mintală! Tentația mea este un coșmar...

„Replicile comice pline de tachinări, chimia incontestabilă dintre personaje și un erou cu schimbări de dispoziție imprevizibile au fost elementele-cheie din *Tentația mea*, volumul de debut al noii și seducătoarei serii «Kingston Lane», semnate de T L Swan.”

Harlequin Junkie

18+

ISBN: 978-630-361-243-0

9 786303 612430

www.edituracorint.ro